

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 stycznia 2013 r. powód S. B. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) kwoty 22980,78 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 30 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że żądana kwota stanowi koszt naprawy pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...), pozwany jest zaś zobowiązany do jej zapłaty jako podmiot odpowiedzialny za naprawienie szkody - ubezpieczyciel AC przedmiotowego pojazdu. Pozwany odmówił wypłaty żadanego odszkodowania (k. 2-3).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany podniósł, że powód dokonał cesji wierzytelności przysługującej mu wobec pozwanego z tytułu naprawienia szkody w przedmiotowym pojeździe i w związku z tym nie posiada czynnej legitymacji procesowej w niniejszej sprawie. Pozwany wskazał ponadto, że w toku postępowania likwidacyjnego ustalił, że uszkodzenia pojazdu nie mogły powstać w okolicznościach wskazanych przez powoda w zgłoszeniu szkody, bowiem były one następstwem wydarzeń innych, aniżeli wskazane w zgłoszeniu. W związku z powyższym odmowa zapłaty przez pozwanego żadanego przez powoda odszkodowania była uzasadniona (k. 19-23).

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 marca 2012 r. samochód marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...), kierowany przez K. R., a będący w posiadaniu powoda uległ uszkodzeniu. Kierujący pojazdem K. R. manewrując na terenie posesji najechał tyłem pojazdu na składowane płyty budowlane, a następnie w czasie gwałtownego ruszenia do przodu najechał na metalową konstrukcję.

Dowód: zeznania świadka K. R., k. 201-204.

Na skutek powyższego zdarzenia w pojeździe uległy uszkodzeniu zderzak przedni środkowy, wspornik dolny zderzaka przedniego, belka łącząca podłużnice, kondensator układu klimatyzacji, chłodnica silnika, wentylator silnika, filtr powietrza, alternator, chłodnica powietrza ładowanego, mocowanie chłodnicy ładowanego powietrza, płyn układu chłodzenia silnika, czynnik układu klimatyzacji oraz podłużnica przednia lewa i prawa część końcowa. Wymienione elementy, poza ostatnim, podlegały wymianie ze względu na zakres powstałych uszkodzeń.

Uzasadniony ekonomicznie koszt naprawy uszkodzeń pojazdu P. (...) o nr rej. (...), które powstały na skutek zdarzenia z dnia 29 marca 2012 r. wynosi 13914,56 zł brutto, przy przyjęciu, że stawka 120 zł za jedną roboczo-godzinę za adekwatną do jakości usług świadczonych przez powoda.

Dowód: opinia biegłego, k. 262-270; opinia uzupełniająca, k. 317-318.

W dniu 26 kwietnia 2012 r. powód zawarł z K. R. umowę cesji wierzytelności wynikającej z likwidacji szkody w należącym do niego pojeździe P. (...), a przysługującej mu wobec pozwanego jako ubezpieczyciela.

Dowód: umowa cesji wierzytelności z dnia 26 kwietnia 2012 r., k. 25.

W dniu 8 października 2012 r. na zlecenie powoda została sporządzona przez (...) s.c. Kancelarię (...) kalkulacja naprawy uszkodzonego pojazdu, zgodnie z którą koszt naprawy wynosi 22 980,78 zł. W dniu 27 listopada 2012 r. K. R., działający jako przedsiębiorca pod firmą (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu, opiewającą na kwotę 22980,78 zł.

Dowód: kalkulacja naprawy, k. 6-11, faktura VAT nr (...), k. 12-13.

W dniu 29 stycznia 2013 r. powód oraz K. R. podpisali dokument zatytułowany „umowa cesji wierzytelności”. W przedmiotowym dokumencie wskazano, że K. R. przysługuje wobec pozwanego jako ubezpieczyciela wierzytelność wynikająca z likwidacji szkody komunikacyjnej samochodu marki P. (...) o nr rej. (...) w związku ze zdarzeniem z dnia 29 marca 2012 r. Zgodnie z § 3 dokumentu K. R. przeniósł na powoda przedmiotową wierzytelność.

Dowód: dokument „umowa cesji wierzytelności” z dnia 29 stycznia 2013r., k. 189.

Pozwany nie zapłacił powodowi żądanej przez niego kwoty (okoliczność niesporna).

Powyższy stan faktyczny został ustalony przez Sąd na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci zeznań świadka K. R., dokumentów prywatnych oraz opinii biegłego.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka, który szczegółowo i wyczerpująco opisał okoliczności zdarzenia, na skutek którego w pojeździe P. (...) o nr rej. (...) w dniu 29 marca 2012r. powstała szkoda oraz okoliczności związane ze zgłoszeniem szkody u pozwanego. Należy jednak mieć na uwadze, że zeznania świadka, aczkolwiek obszerne i szczegółowe, jedynie w niewielkim stopniu były przydatne do poczynienia przez Sąd ustaleń faktycznych, gdyż świadek opisywał okoliczności nieistotne dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

W opinii Sądu na wiarę zasługiwały również dokumenty prywatne złożone przez strony, które stosownie do art. 245 k.p.c. stanowiły wyłącznie dowód tego, że osoba, która podpisała dokument, złożyła oświadczenie w nim zawarte.

Opinie sporządzone przez biegłego również zostały uznane za w pełni wiarygodne. Biegły w sposób jasny i wyczerpujący odpowiedział na pytania Sądu, a uzasadnienie opinii jest logiczne i wewnętrznie spójne. Brak jest również jakichkolwiek podstaw, aby podważać kompetencje czy wiedzę biegłego sporządzającego opinie w niniejszej sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na oddalenie, jednak z innych przyczyn, niż wskazywał pozwany.

W ocenie Sądu zasadny okazał się bowiem zarzut pozwanego dotyczący braku legitymacji czynnej.

Sąd ustalił, że w dniu 26 kwietnia 2012 r. powód dokonał przelewu roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie na rzecz K. R.. W związku z powyższym to K. R. stał się podmiotem uprawnionym do dochodzenia od pozwanego jako ubezpieczyciela odszkodowania z tytułu szkody powstałej w pojeździe P. (...) o nr rej. (...) w dniu 29 marca 2012 r., a powód takie uprawnienie utracił.

Powód przedłożył wprawdzie do akt sprawy dokument zatytułowany „umowa cesji wierzytelności”, datowany na 29 stycznia 2013 r., który miał być dowodem na dokonanie zwrotnej cesji wierzytelności objętej pozwem i wykazywać legitymację czynną po stronie powoda w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu nie sposób jednak uznać, że w dniu 29 stycznia 2013 r. dokonana została zwrotna cesja wierzytelności zbytej uprzednio przez powoda na rzecz K. R..

Należy zauważyć, że w przedmiotowym dokumencie brak jest określenia wynagrodzenia należnego K. R. za zbywaną przez niego wierzytelność. Brak również postanowień nakładających na nabywcę wierzytelności obowiązku spełnienia na rzecz zbywcy jakichkolwiek innych świadczeń, które mogłyby zostać uznane za ekwiwalent nabytego prawa. Prowadzi to do wniosku, że K. R. dokonał na rzecz powoda darowizny rzeczowej wierzytelności. w myśl bowiem art. 888 § 1 k.c. przez umowę darowizny darczyńca zobowiązuje się do bezpłatnego świadczenia na rzecz obdarowanego kosztem swego majątku. Natomiast zgodnie z art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Stosownie do art. 510 § 2 k.c.

W ocenie Sądu umowa darowizny wierzytelności zawarta w dniu 29 stycznia 2013 r. przez K. R. i powoda jest jednak bezwzględnie nieważna ze względu na niezachowanie formy aktu notarialnego dla oświadczenia darczyńcy. Zgodnie

z art. 890 § 1 zd. 1 oświadczenie darczyńcy powinno być złożone w formie aktu notarialnego. Stosownie do treści art. 73 § 1 i 2 k.c. jeżeli ustawa zastrzega dla czynności prawnej inną formę szczególną niż forma pisemna, czynność dokonana bez zachowania zastrzeżonej formy jest nieważna. Sąd miał również na uwadze treść art. 890 § 1 zd. 2 k.c., zgodnie z którym umowa darowizny zawarta bez zachowania formy aktu notarialnego dla oświadczenia darczyńcy staje się ważna, jeżeli przyrzeczone świadczenie zostało spełnione. W niniejszej sprawie konwalidacja nieważnej darowizny przez spełnienie świadczenia na rzecz obdarowanego była jednak niemożliwa. Darowizna wierzytelności nie może mieć bowiem postaci darowizny rękodajnej. Niewątpliwie wierzytelność nie jest przedmiotem materialnym, niemożliwe jest więc jej wydanie czy przeniesienie jej posiadania winny sposób. W ocenie Sądu w przypadku darowizny wierzytelności zachodzi więc przypadek, w którym nie ma zastosowania art. 890 § 1 zd. 2 k.c., gdyż zastosowanie tego przepisu jest w tym szczególnym przypadku niemożliwe. Mając powyższe na uwadze Sąd stwierdził, że w dniu 29 stycznia 2013 r. nie doszło do ważnego przeniesienia na powoda wierzytelności dochodzonej w niniejszej sprawie. W konsekwencji powód nie uzyskał legitymacji materialnej ani procesowej w zakresie przedmiotowej wierzytelności. Brak legitymacji czynnej skutkuje oddaleniem powództwa.

W związku z powyższym, Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

Podstawą orzeczenia o kosztach była zasada finansowej odpowiedzialności za wynik sprawy, ustanowiona w art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na kwotę zasadzoną na rzecz pozwanego tytułem kosztów procesu złożyły się kwoty: 1002,45 zł tytułem wynagrodzenia biegłego za sporządzenie opinii - w toku postępowania wynagrodzenie biegłego zostało pokryte z kwot wpłaconych na ten cel przez pozwanego, stosownie do postanowienia o przyznaniu biegłemu wynagrodzenia za sporządzoną opinię (k. 291); 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego oraz 2400 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego pozwanego. Kwota wynagrodzenia należnego pełnomocnikowi pozwanego została ustalona na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku.

Podstawą orzeczenia o kosztach w punkcie III wyroku był art. 113 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 5 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. W toku postępowania biegły sporządził opinię uzupełniającą i z tego tytułu zostało przyznane mu wynagrodzenie w wysokości 190,65 zł, pokryte tymczasowo przez Skarb Państwa (postanowienie - k. 341). Pozostała kwota składająca się na kwotę określoną w pkt III wyroku, tj. 86,92 zł, stanowi zwrot kosztów związanych ze stawianictwem świadka w sądzie; kwota ta również została tymczasowo pokryta ze środków Skarbu Państwa.

W związku z tym, że powód przegrał sprawę, na podstawie powołanych wyżej przepisów ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd orzekł jak w punkcie III wyroku.

SSR Paweł Szymański

ZARZĄDZENIE

doręczyć odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia pełnomocnikowi pozwanego.